ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaromíra Synka a soudkyň JUDr. Karly Musilové a Mgr. Martiny Telcové ve věci

žalobkyně: **Mgr. et Bc. Petra Ž.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Dagmar Kordas Kolákovou
sídlem Slovanská 3240/7A, 787 01 Šumperk

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 5. 3. 2025, č. j. 16 C 200/2024-83,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** v části výroku I., v níž bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni částku 60.500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z částky 60.500 Kč od 16. 8. 2024 do zaplacení, **potvrzuje**.

II. V další části výroku I. **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žaloba se v části, v níž se žalobkyně domáhá na žalované zaplacení částky 27.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z částky 27.000 Kč od 16. 8. 2024 do zaplacení, zamítá.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudem prvého stupně částku 39.970 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Dagmar Kordas Kolákové, advokátky.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 6.862 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Dagmar Kordas Kolákové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Petrová.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 87.500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně od 16. 8. 2024 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a dále žalované uložil zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 46.101 Kč k rukám zástupkyně JUDr. Dagmar Kordas Kolákové do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná s tím, že okresní soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Pokud jde o povahu trestní věci, okresní soud učinil správné zjištění, že žalobkyně byla stíhána pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku a přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Pokud jde o délku trestního stíhání, toto bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 4. 6. 2021, které žalobkyně převzala 10. 6. 2021, a bylo ukončeno postoupením věci do přestupkového řízení na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 26. 9. 2023, č. j. 2 To 62/2023-862, které nabylo právní moci 26. 9. 2023, trestní stíhání tedy trvalo 2 roky a necelé 4 měsíce. Okresní soud v odůvodnění explicitně neuvedl dobu, po kterou trestní stíhání trvalo. Podle žalované do časového rámce nesprávně zahrnul i období, které stíhání předcházelo, a to období sedmi měsíců, konkrétně období od policejního vykázání žalobkyně z bytu, k čemuž došlo 3. 11. 2020 a následně pak na nemajetkovou újmu nesprávně pohlížel jako na újmu způsobenou usnesením o zahájením trestního stíhání ze dne 4. 6. 2021. Podle obecného pravidla se nahrazuje újma vzniklá striktně až po zahájení trestního stíhání. Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 1. 2022, sp. zn. I. ÚS 1029/21 zdůraznil, že považuje náhradu za škodu vzniklou před zahájením trestního stíhání za výjimku z pravidla, takže k možnosti tvrzení a prokázání škody vzniklé před zahájení trestního stíhání je nezbytné přistupovat restriktivním způsobem pouze při existenci konkrétních, výjimečných (mimořádných) okolností, které ve věci řešené nálezem Ústavního soudu shledal v sebevraždě manželky stěžovatele v krátkém horizontu před zahájením trestního stíhání pouze 4 dny před zahájením. Navíc podle názoru okresního soudu má k odpovědnosti státu za nemajetkovou újmu, která měla žalobkyni vzniknout v příčinné souvislosti s vykázáním, bez dalšího postačovat samotný výsledek trestního stíhání. Tento názor není správný. Podle rozsudku Nejvyššího soudu z 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3310/2013, nedojde-li k vydání odsuzujícího rozsudku, nelze z této okolnosti dovozovat nesprávnost všech postupů orgánů činných v trestním řízení ani nezákonnost všech rozhodnutí vydaných po zahájení trestního stíhání. K uvedeným závěrům Nejvyšší soud pak v usnesení ze dne 24. 6. 2020, sp. zn. 30 Cdo 970/2020 dodal, že nepochybně dopadají na část trestního řízení před zahájením trestního stíhání. Následně v usnesení ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. 30 Cdo 1575/2020 Nejvyšší soud uvedl, že nelze pochybovat o tom, že tyto závěry je možno vztáhnout konkrétně i na institut vykázání z obydlí dle § 44 zákona č. 273/2008 Sb. Vykázání podle § 44 zákona č. 273/2008 Sb. představuje samostatný institut odlišný od nezákonného trestního stíhání (kromě usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. 30 Cdo 1575/2020 k tomu například rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2021, č. j. 21 Co 193/2021-394). S touto argumentací žalované, která z opatrnosti vznesla i námitku promlčení tvrzeného nároku na náhradu nemajetkové újmy, která měla vzniknout v souvislosti s vykázáním, se okresní soud nevypořádal, z nezákonnosti trestního stíhání bez dalšího dovodil, že nebyly splněny podmínky pro vykázání, předpoklady vykázání vůbec nehodnotil, k námitce promlčení nepřihlédl a nemajetkovou újmu, která měla žalobkyni vzniknout v důsledku vykázání, posuzoval jako újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání. Pokud jde o dopady trestního stíhání do sféry žalobkyně, okresní soud postupoval nesprávně, když pohlížel na nemajetkovou újmu, která měla žalobkyni vzniknout v příčinné souvislosti s vykázáním, jako na újmu způsobenou usnesením o zahájení trestního stíhání. Žalované není zřejmé, na základě jakých důkazů okresní soud učinil zjištění, že v důsledku vykázání došlo k násilnému odtržení dítěte od matky (žalobkyně). Žalobkyně se ve výpovědi o použití násilí ze strany policejního orgánu při vykázaní nezmiňuje, ani z popisu okolností vykázání svědkyní na

straně 21 odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. 2. 2023, č. j. 3 T 68/2022-816 nic nesvědčí ve prospěch tohoto skutkového závěru. Navíc tvrzení žalobkyně, že byla ze společného obydlí vykázána, aniž by mezi ní a tehdejším manželem došlo k jakémukoliv konfliktu a že se stalo v situaci, kdy manžel nebyl dva dny doma se zcela rozchází s tvrzením tehdejšího manžela a jeho matky (dle výpovědi manžela žalobkyně mu 2. 11. 2020 strhla brýle, poškrábala ho pod okem a brýle zkroutila, byť má 6,75 dioptrií na obě oči a v důsledku toho šel přespat k rodičům, matka tehdejšího manžela ve výpovědi uvedla, že ten večer před tím, než došlo k vykázání, to všechno vyvrcholilo, žalobkyně jejímu synovi rozbila brýle, on přišel přespat rodičům, protože má 7 dioptrií tak si vzal náhradní, nemohl riskovat, že přijde i o ně a ráno říkal, že se rozhodl, že požádá o pomoc policii). V souvislosti s vykázáním okresní soud připisuje státu odpovědnost za to, že žalobkyně byla omezena ve výkonu rodičovských práv. Žalovaná namítá, že okresní soud se nezabýval tím, zda je odpovědnost státu za takovou nemajetkovou újmu dána, když nezkoumal, zda byly splněny předpoklady pro vykázání dle § 44 zákona č. 273/2008 Sb. Pokud jde o dopady, které měly na život žalobkyně samotné trestní stíhání, o jehož zahájení se žalobkyně dozvěděla 10. 6. 2021 a od tohoto okamžiku tedy trestní stíhání mohlo zasáhnout do její osobnostní sféry, pak lze souhlasit s okresním soudem, že trestní stíhání mělo dopad na psychickou sféru žalobkyně. Žalovaná ovšem nesouhlasí se závěrem soudu, že nese odpovědnost i za psychickou újmu, kterou žalobkyně utrpěla v opatrovnickém řízení týkajícím se péče o nezletilou dceru. Je skutečností, že bývalý manžel v průběhu trestního stíhání, konkrétně 1. 6. 2022 podal návrh, v němž se domáhal změny výchovy nezletilé dcery ze střídavé péče na výlučnou péči otce. V tomto návrhu bylo sice argumentováno obviněním žalobkyně, avšak zároveň též dalšími okolnostmi, což okresní soud nevzal v potaz, stejně jako to, že v řízení nebylo prokázáno, že by orgány činné v trestním řízení nějakým způsobem porušily presumpci neviny a že by informace o trestním řízení negativně ovlivnila výsledek opatrovnického řízení. Okolnost, že bývalý manžel použil v návrhu informace z trestního řízení, rozhodně nelze přičítat k tíži žalované. Pokud jde o zásah do profesního života žalobkyně, do její pověsti v místě pracoviště a v místě bydliště a také v oblasti přátelských vztahů a dalších sociálních kontaktů, okresní soud jej spojuje nikoliv s reálným zásahem, ale se stresem žalobkyně z toho, že by v případě pravomocného odsouzení mohla přijít o práci sociální pracovnice (byť žalobkyně nebyla trestně stíhána pro trestný čin spáchaný v souvislosti s vykonáváním činnosti při poskytování sociálních služeb nebo činností s nimi spojených, takže reálně ji ztráta zaměstnání či pozice nehrozila) a dále se stresem, že by se v takovém případě výrazně zhoršila její pověst v místě pracoviště v místě bydliště a také v oblasti přátelských vztahů a dalších sociálních kontaktů. Nebylo prokázáno, že by v příčinné souvislosti s trestním stíhání došlo k poškození jména žalobkyně v domovské obci (lži a pomluvy o žalobkyni v místě bydliště měl šířit bývalý manžel, který měl zpřístupnit zvukové nahrávky třetím osobám a také jeho rodině, jak vyplynulo z výpovědi žalobkyně), rovněž nebylo prokázáno, že by žalobkyně v příčinné souvislosti s trestním stíháním přišla o přátele, naopak společní přátelé (s jejím tehdejším manželem) byli dle výpovědi žalobkyně na její straně, byli jí nápomocní, stejně tak jako její rodina. Pokud jde o zásah do zdravotní sféry, žalobkyně uvedla, že zdravotní potíže neměla, každý večer si pobrečela do polštáře, ale medikaci neměla. Okresní soud činí žalovanou odpovědnou v podstatě za veškerý psychický diskomfort žalobkyně, a to aniž by přihlédl k významnému podílu žalobkyně na vzniku situace vedoucí k trestnímu stíhání, tedy jejímu jednání, pro které byla stíhána a jímž, třebaže nebylo trestným činem, přispěla k vytvoření okolnosti vedoucí k následnému trestnímu stíhání (soud měl v trestním řízení za prokázáno, že používala vůči tehdejšímu manželovi velmi vulgární nadávky v přítomnosti nezletilé dcery a dovodil, že jednání žalobkyně bylo zcela jednoznačně nejméně z morálního hlediska odsouzeníhodné). Zde žalovaná odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4032/2018. Dále žalovaná namítá, že soud stanovil výši peněžitého zadostiučinění bez srovnání projednávané věci s případy, které se s touto věcí v podstatných znacích shodují. Zadostiučinění odpovídá při délce trestního stíhání 2 roky a 4 měsíce částce 3.125 Kč za měsíc a žalovaná tuto částku považuje za nepřiměřenou. Poukazuje na věc vedenou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 21 Co 193/2021, kdy byl poškozený také trestně stíhán pro

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí, kdy mu hrozil trest odnětí svobody v délce čtyř let, také byl nepravomocně uznán vinným a trestní stíhání skončilo postoupením věci do přestupkového řízení. Trestní stíhání trvalo 21,5 měsíce, poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění 37.410 Kč, tj. 1.740 Kč za měsíc. Ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 30 Co 72, 71/2020 byl poškozený trestně stíhán pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí, byl ohrožen trestem odnětí svobody až 8 let, trestní stíhání skončilo zproštěním a trvalo 2 roky a 5 měsíců. Bylo přiznáno zadostiučinění v částce 1.379 Kč za měsíc stíhání. Ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 55 Co 64/2021 byl poškozený stíhán pro trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí, pro zločin týrání svěřené osoby (dcery), byl ohrožen trestem odnětí svobody až 8 let, trestní stíhání skončilo postoupením věci do přestupkového řízení a trvalo 1 rok a téměř 11 měsíců. Bylo přiznáno zadostiučinění 45.000 Kč, tj. 1.957 Kč za měsíc (při délce 20 měsíců by šlo o 2.250 Kč za měsíc). Ve věci vedené Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 57 Co 226/2023 byl poškozený trestně stíhán pro zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí, byl ohrožen trestem odnětí svobody 8 let, trestní stíhání skončilo postoupením do přestupkového řízení a trvalo 35 měsíců, bylo přiznáno zadostiučinění 80.500 Kč, tj. 2.300 Kč za měsíc. Žalovaná tak navrhuje, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí tak, že žalobu zamítne, respektive aby peněžité zadostiučinění bylo přiměřené.

3. Žalobkyně se k odvolání vyjádřila tak, že rozsudek považuje za správný. Odvolací důvody jsou opakováním skutkových tvrzení, které byly činěny již v řízení před okresním soudem. Výši zadostiučinění je třeba stanovit s přihlédnutím zejména k povaze trestní věci, k délce trestního stíhání a dopadům trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené. Pokud žalovaná v odvolání opakuje argumentaci, že trestní stíhání, respektive jeho délka se vztahuje toliko k období po sdělení obvinění, tak je třeba hodnotit, že trestní řízení tzn. i ta část související s vykázáním poškozené ze společného obydlí a odtržení žalobkyně od tehdy její pětileté dcery je potřeba hodnotit jako jedno celé řízení, které jako takové mělo výrazný dopad do sféry žalobkyně. Povaha trestní věci je zcela zásadní, když žalobkyně byla obviněna ze zločinu týrání spolužijící osoby, jak ve vztahu k manželovi, tak i k nezletilé dceři a tato právní kvalifikace byla zhoršována právě tím, že už v předešlé fázi řízení bylo rozhodnuto o vykázání žalobkyně z obydlí. Dopad řízení do osobnostní sféry žalobkyně okresní soud pečlivě vyhodnotil, když z opatrovnického spisu zjistil jasné časové návaznosti, které samy o sobě, i kdyby nebylo trestního stíhání, výrazně zasáhly do sféry žalobkyně, způsobily jí útrapy a stres, protože všechny návrhy otce nezletilé se vždy opíraly o to, že žalobkyně je obviněná stíhána pro závažný zločin. Stejně tak soud správně vyhodnotil, že hrozící trest, respektive odsouzení by mělo za následek buď úplné ukončení pracovní pozice, respektive pracovního poměru žalobkyně, která pracuje v sociálních službách, rozhodně jí bránilo v postupu na vyšší pozici, takže žalobkyně byla ohrožena trestním stíhání i v této sféře pracovní. Výše zadostiučinění pak odpovídá parametrům, které žalobkyně předestřela již v podané žalobě. Pokud žalovaná předložila rozsudky Městského soudu v Praze, tak ty nejsou pro věc zcela příléhavé, když v této naší věci bylo jasně opatrovnickým spisem, obsahem podání oznamovatele, ale též protokoly o jednání v opatrovnické věci prokázáno, že oznamovatel se v opatrovnické věci zásadně obracel na soud s návrhy a vždy je odůvodňoval toliko trestním stíháním žalobkyně. V přiložených rozsudcích bylo probíhající trestní řízení zmiňováno toliko okrajově jako argument, nikoliv však jako důvod pro změnu péče o nezletilou dceru účastníků. Je tak potřeba na věc nahlédnout komplexně a uzavřít, že žalobkyni vznikla újma za dobu téměř tří let trvání nespravedlivého a nezákonného řízení. Žalobkyně tak navrhuje potvrzení rozsudku jako věcně správného.

4. Po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas a osobou k tomuto úkonu oprávněnou, přezkoumal krajský soud napadený rozsudek v režimu neúplné apelace s důrazem na uplatněné odvolací důvody, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo (§ 206 a § 212a o. s. ř.), a po provedení odvolacího řízení dospívá k závěru, že odvolání je důvodné částečně.

5. Skutková zjištění, která okresní soud přijal na základě provedeného dokazování, považuje krajský soud za správná a tato zjištění přebírá.

6. Okresní soud uplatněný nárok proti státu správně posuzoval v režimu zákona č. 82/1998 Sb. Žalobkyně se domáhá peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu, přičemž se má jednat o újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., kterým je zde usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť trestní stíhání bylo zastaveno a věc postoupena k projednání přestupku.

7. Krajský soud především konstatuje, že okresní soud nepostupoval správně, pokud žalobkyní uplatňovanou újmu (od 3. 11. 2020 po dobu 35 měsíců v částce 2.500 Kč měsíčně) posuzoval jako jeden celek, nerozlišoval újmu, která vznikla v důsledku trestního stíhání a újmu vzniklou před jeho zahájením. Je pravidlem, že újma způsobená trestním stíhání vzniká a nahrazuje se až od okamžiku zahájení trestního stíhání. K možnosti tvrzení a prokázání újmy vzniklé před zahájením trestního stíhání je třeba přistupovat restriktivním způsobem, a to pouze při existenci konkrétních výjimečných okolností (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2022 pod sp. zn. I. ÚS 1029/21). V dané věci se však nejedná o takové mimořádné a výjimečné okolnosti, aby bylo možno újmu vzniklou před zahájením trestního stíhání považovat za újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání dle § 7 z. č. 82/1998 Sb. a posuzovat uplatňované nároky jako jeden celek. K vykázání z obydlí došlo značnou dobu před zahájením trestního stíhání (3. 11. 2020), vykázání a trestní stíhání jsou na sobě nezávislé instituty, vykázání není součástí trestního řízení, respektive řízení přípravného, výsledky obojího nejsou navzájem nijak závislé. Krajský soud tak má za to, že uplatňované újmy je třeba posuzovat samostatně, a to samostatně újmu vzniklou od vykázání do zahájení trestního stíhání a samostatně újmu vzniklou po zahájení trestního stíhání.

8. Újma, která měla vzniknout od vykázání do zahájení trestního stíhání za dobu od 3. 11. 2020 do 9. 6. 2021, nemohla být způsobena nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání. V takovém případě je třeba posuzovat předpoklady odpovědnosti státu samostatně a zabývat se otázkou, především zda je zde odpovědnostní titul, zda se jedná o nezákonné rozhodnutí, respektive zda se může jednat o nesprávný úřední postup. Vzhledem k vznesené námitce promlčení se však bylo třeba primárně zabývat otázkou, zda je právo na náhradu za tvrzenou nemajetkovou újmu promlčeno. Zde krajský soud dospívá k závěru, že uvedené právo je promlčeno, neboť dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se toto promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o nemajetkové újmě, nejpozději do 10 let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Žalobkyně se tak o újmě způsobené samotným vykázáním musela dozvědět v době vykázání, o případné další újmě vznikající před zahájením trestního stíhání se musela nutně dozvědět nejpozději 9. 6. 2021. Žaloba byla podána 23. 8. 2024 a do doby podání žaloby nepochybně šestiměsíční promlčecí doba uběhla. Právo na náhradu této nemajetkové újmy za dobu od 3. 11. 2020 do 9. 6. 2021 požadované ve výši 2.500 Kč měsíčně tak v důsledku důvodně vznesené námitky promlčení nelze přiznat.

9. Žalobkyně dále požadovala náhradu za nemajetkovou újmu, která vznikla v důsledku nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v období od 10. 6. 2021 nadále. Zde je dán odpovědnostní titul, a to nezákonné rozhodnutí dle § 7 z. č. 82/1998 Sb., žalovaná tak odpovídá za nemajetkovou újmu vzniklou v příčinné souvislosti s tímto rozhodnutím.

10. Při stanovení výše zadostiučinění je dle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. třeba přihlédnout k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Je tedy nutno se zabývat vzniklou újmou i okolnostmi, za nichž k této došlo, vzít v úvahu povahu trestní věci, délku trestního stíhání, jakož i jednotlivé následky ve sféře žalobkyně.

11. Krajský soud vzal v úvahu povahu trestní věci, kdy žalobkyni hrozil trest v trvání osmi roků, délku trestního stíhání v rozsahu dvou let a necelých čtyř měsíců, jakož i jednotlivé následky trestního stíhání ve sféře žalobkyně. Je třeba přihlédnout k tomu, že žalobkyni hrozil vysoký trest, stíhání trvalo 27 a půl měsíce. Trestní stíhání se promítalo do osobního i pracovního života žalobkyně jako

sociální pracovnice (třebaže o svou pracovní pozici nepřišla a ani případné odsouzení by k tomu nemuselo nutně vést) a mělo negativní vliv na psychické zdraví žalobkyně, třebaže medikaci neměla. Stíhání se promítalo též do opatrovnického řízení, kdy čelila návrhu na svěření nezletilé do výlučné péče otce odůvodněným trestním stíháním, což nutně vedlo k obavě o rozsah a možnost péče o nezletilou vůbec. S tím úzce souvisel i negativní vliv na stav nezletilé dcery v době po zahájení trestního stíhání, která v té době trpěla úzkostnou poruchou – separační úzkostí (třebaže k samotnému vzniku poruchy mělo dojít již v důsledku vykázání, jehož následky nelze proto s ohledem na shora uvedené zde vzít v úvahu). Krajský soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že žalobkyni z nezákonného rozhodnutí vznikla nemajetková újma, za niž jí náleží zadostiučinění ve výši 60.500 Kč, což znamená částku 2.200 Kč měsíčně za 27,5 měsíce v době od 10. 6. 2021 do 26. 9. 2023.

12. K odvolací argumentaci žalované lze dále uvést, že trestní stíhání se nutně odrazilo v průběhu opatrovnické věci. Zde lze sledovat dvě příčiny vývoje opatrovnické věci, a to samotné trestní stíhání a procesní aktivitu bývalého manžela, který tímto odůvodnil své návrhy. Mezi trestním stíháním a újmou žalobkyně však zůstává stále zachována příčinná souvislost, když spolupůsobí více příčin. K podílu žalobkyně na trestním stíhání lze uvést, že tento nelze přeceňovat, když zastavení trestního stíhání spočívalo především v právní kvalifikaci jednání žalobkyně, kdy bylo zjištěno, že toto od počátku nenaplňovalo znaky trestného činu.

13. Krajský soud komparoval přiznané zadostiučinění s dalšími věcmi, na něž poukazovala žalovaná, kdy má za to, že okolnosti jsou víceméně obdobné věci řešené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 55 Co 64/2021 a Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 57 Co 226/2023, kdy v těch věcech byl obžalovaný ohrožen stejným trestem, došlo k zásahu do života osobního i pracovního a v uvedených věcech bylo přiznáno odškodnění, které odpovídalo částce 2.000-2.300 Kč. Ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 21 Co 193/2021 hrozil nižší trest, a pokud se jedná o věc vedenou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 30 Co 72, 71/2020, tak tam došlo také k zásahu do osobního, respektive pracovního života, nejednalo se tam však o narušení vztahů, respektive zkomplikování opatrovnického řízení ve vztahu k nezletilé.

14. Okresní soud tak rozhodl správně toliko do částky 60.500 Kč s příslušenstvím, krajský soud proto rozsudek okresního soudu v tomto rozsahu potvrdil (§ 219 o. s. ř.). Ve zbývající části rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobu zamítl (§ 220 o. s. ř.).

15. Vzhledem k částečné změně rozhodnutí okresního soudu bylo třeba nově rozhodnout o nákladech řízení před soudem prvého stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.).

16. Žalobkyně v řízení uplatňovala náhradu za nemajetkovou újmu (87.500 Kč) a náhradu nákladů zastoupení (109.534,94 Kč). Ve vztahu k nemajetkové újmě byla žalobkyně převážně úspěšná, současně výše plnění závisela na úvaze soudu a žalobkyně tak má ve vztahu k tomuto požadavku právo na plnou náhradu nákladů (§ 142 odst. 3 o. s. ř.). Ve vztahu k náhradě nákladů zastoupení byla zpětvzata důvodně podaná žaloba pro chování žalované a žalobkyně má právo na náhradu nákladů dle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř.

17. Žalobkyni tak přísluší náhrada nákladů řízení za dobu do částečného zpětvzetí za 3 úkony právní služby dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 (převzetí a příprava, podání žaloby, podání ze dne 25. 9. 2024) při tarifní hodnotě 159.534,94 Kč (částka 50.000 Kč nemajetková újma a 109.534,94 Kč náhrada škody), což činí 7.500 Kč za úkon, k tomu 3x režijní paušál po 300 Kč, celkem v této fázi 23.400 Kč. Za dobu po částečném zastavení náklady sestávají z odměny za 2 úkony právní služby dle § 9a odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření ze dne 14. 1. 2025 a účast u jednání 26. 2. 2025) při tarifní hodnotě 60.500 Kč, což činí 3.540 Kč za úkon, 2x režijní paušál po 450 Kč, celkem v této fázi 7.980 Kč. Za obě fáze celkem 31.380 Kč, k tomu 21 % DPH, dále soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, celkem 39.970 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Petrová.

18. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 3 o. s. ř., kdy žalobkyně měla převážný úspěch a výše plnění závisela též na úvaze soudu, má tak právo na plnou náhradu dle § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyni přísluší náhrada za 1 úkon právní služby dle § 9a odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. (odvolání, účast u jednání odvolacího soudu 23. 9. 2025) při tarifní hodnotě 60.500 Kč, ve výši 3.540 Kč, k tomu 1x režijní paušál po 450 Kč, dále cestovné 1.081 Kč na cestě Šumperk - Olomouc a zpět celkem 124 kilometrů při spotřebě 8,4 litrů na 100 km, cena nafty dle vyhlášky 34,70 Kč, sazba základní náhrady 5,80 Kč na kilometr, náhrada za ztrátu času 4 půlhodiny po 150 Kč, celkem 5.671 Kč, k tomu 21 % DPH, celkem 6.862 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku do výroku I. **je** dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Šumperku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237 a § 239 o. s. ř.).

Proti výroku II. **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Proti výrokům III. a IV. o nákladech řízení **není** dovolání samostatně přípustné.

Olomouc 30. září 2025

Mgr. Jaromír Synek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Petrová.